

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ χρ. 50
Έν ταῖς επαρχίαις » 60
Έν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Έξέμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ὀφρογίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατὼν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ πανσομα τὰς χάρτας ταῖς Μοῦσαις συγκαταμνήν, ἠδίσταν σὺνδριαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

ΚΛΑΙΕΙΝ ΜΕΤΑ ΚΛΑΙΟΝΤΩΝ ἢ ΧΑΙΡΙΝ ΜΕΤΑ ΧΑΙΡΟΝΤΩΝ ;

Καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐπεκράτησε σταθερῶς ἡ ἰδέα ὅτι αὐτοὶ ἄνευ ἔργων μάταιόν τι φανίναται καὶ κενόν, καὶ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας κατεδικάσθη ὡς ἄχρηστος, οὐ μὴν δὲ καὶ ἀμφιβόλου ὑποστάσεως ἡ στήρα ἔργων ἀγάπη, ἡ διὰ θεμιῶν μόνον λόγων ἐκδηλουμένη, ἀλλ' ὄκνουσα πρὸ τῶν πράξεων, αἵτινες μόναι ὑπὸ τῶν πολλῶν θεωροῦνται ὡς ὁ ἀληθὴς καὶ ἀναμφισβήτητος αὐτῆς ἔλεγχος. Ἀλλ' ἡ φιλοσοφία ἡ ψυχολογία καὶ διεισδύουσα διὰ τῆς μελέτης τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ τὰς κοινωνικὰς ἀπόψεις, ἡ ἐτάζουσα καρδίας καὶ νεφροῦς μὲ τὸν φρόν καὶ τὸν φρόν τῆς ἐρεύνης ἀνά χεῖρας, παραδέχεται πλέον σήμερον εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἐρεύνης καὶ τοῦ φωτός τοῦ ἀποσκορακίζοντος τὰς πλάνας καὶ τὰς προλήψεις τοῦ παρελθόντος ἄλλο τι ἀκραιφνέστερον καὶ μᾶλλον ἀναμφρόιστον καὶ τῶν πράξεων ἔτι. Τοῦτο εἶναι τὸ αἶσθημα, ὅπερ μόνον διακατέχον τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς, ἀποτελεῖ καὶ ἐνδεικνύει τὸν ἐσώτερον ἀνθρώπον. Λόγος ἔργου σκεῖ εἶπεν ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος φιλόσοφος. Ἀφοῦ δὲ οἱ λόγοι δυνατὸν νὰ ψεύδωνται, διατὶ νὰ μὴ ψεύδωνται ἐνίοτε καὶ αἱ πράξεις ;

Μήπως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐλεῖ ἡ χεῖρ, χωρὶς νὰ ἐλεῖ ἡ καρδιά ; . . .

Μήπως αἱ ἡμίσεις τῶν ὁσημέραι διαπραττομένων ἀγαθοεργιῶν δὲν ἐπιτελοῦνται ὑπαγορευόμεναι ὑπὸ παντὸς ἄλλου ἐλατηρίου ἢ ὑπὸ τῆς ἀγάπης ; Πόσαι καὶ πόσαι ἀγαθαὶ καὶ εὐαγγελικαὶ πράξεις, πόσαι διανομαὶ ἐλεῶν εἰς ἐνδεεῖς, πόσαι φιλανθρωπικαὶ ἀγοραὶ καὶ ἔρανοι κτλ. δὲν

ἐκτελοῦνται μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι, μόνον ἵνα τὰ πλήθη συρρέουσιν ἀσπασθῶσιν ἐν συντριβῇ τὴν ἐκ περιωπῆς ἐλεούσαν τρυφεράν χεῖρα, μόνον ἵνα τὴν ἐπαύριον ὁ τύπος, ὁμορφῶς διασχιζῶν τὴν ἀνοτέραν παντὸς ἐπαίτου πρᾶξιν, ἀποθεώσῃ τὸ κλεινὸν τοῦ εὐεργέτου ἢ τῆς εὐεργέτιδος ὀνομαζόμενον ἵνα περιστέψῃ τὸ μέτωπον ἐκείνου ὁ ζηλευτὸς φωτοστέφανος τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. ἐνῶ αὐδεμία ἐβίγη ἐλέους χορδή, ἐνδον τῆς καρδίας, ἢ τις πρὸς ἄλλα ὄργα καὶ ραίνεται πολλάκις, ἀλλ' ἡ ἀγαθοεργία αὐτῆ, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ μόνον ὅπως προσθήσῃ εἰς τὴν χλιδὴν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ θράστου μίαν ἐπιπηγὴν ἠδονῆς, δι' ἣν ἔλαθεν ὡς ὄργανον τὴν δυστυχίαν τῶν ἀποκλήρων, ἀπέληξε μὲν τυχαίως εἰς σμικρὰν καὶ ἀνεπαρκῆ συνήθησ ὕλικὴν αὐτῶν ὠφέλειαν, ἐξ ἀπόψεως ὁμοῦς ψυχολογικῆς ἢ ἠθικῆς δύναται κάλλιστα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπείσιος μορφακμὸς ὑπικρίσεως καὶ ἀνηλεῆς χλευασμὸς τῆς ὀδύνης των !

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει καὶ ἄλλο εἶδος ἀγαθοεργίας μᾶλλον κίβδηλον καὶ οὐδὲν ἦττον ἢ σατανικόν, οὐκ ἄρα διαψεύδον τὸ ἄξιωμα τὸ θέτον τὰς πράξεις, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐλατηρίων των, ὡς τὸν μόνον ἀκραιφνῆ ἔλεγχον τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι αὕτη τὸ ἐκ κακεντρεχείας, τὸ ἐκ φθόνου ἔλεος.

Ναί, μὴ ἐκπλαγῆτε. Δὲν εἶναι τοῦτο ὀξύμωρον σχῆμα.

Ἐπάρχει ἔλεος ἐκ φθόνου ὡς ὑπάρχει ἀγάπη ἀραγῆς καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ τοῦ ἐλέους, ἀπλῶς διότι ὑπάρχουσιν περιστάσεις καθ' ἃς τὸ ἔλεος εἶναι ἀδύνατον.

Ἐπάρχουσιν οἱ ἐλεοῦντες ἐκ φθόνου καὶ κακεντρεχείας, μόνον ἵνα ταπειώσωσιν ἐκεῖνον, ὃν μετ'

ἀπεριγράπτου χαρᾶς εἶδον κατακλιπόμενα ἀπὸ τῆς ζήλοισ ἐτυχίας, ἐν ᾗ ἐπιτελεῖ τὴν σκοποβολὴν τοῦ φθόνου των, εἰς τὴν ζοφερώτερην δυσπραχίαν καὶ θανάτου, ἐν ᾗ τοῖς ἐπι μέταται νὰ ἴναι σήμερον τὸ εὖ εὐτυχέστερον αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἐξουτελίωσι βίβοντα; αὐτῶ κατὰ τὴν ἰδέαν ἐπὶ εὐδαιμονίας ἀνελθεῖ ἐκ τῆς συνδουμένην ὑπὸ γλυκυπέφων ἐκέρτατον οἴκτου, νὰ τῶ ἀποσπάτων ἀπὸ τὰ χεῖρα ἐν οἴκτρῳ εὐχριστῶ συνδουμένῳ ὑπὸ πικρῷ στεναγμοῦ. νὰ τῶ δώσωσιν ἐν ἰακτισμα ἐν εἶδα θεοπέρας, νὰ τὸν σωσῶσιν ὑποχρῆστον, ἐρωτῶν τὸν ἀληθῆ ὡς ποτε ὁ Ἰαχίλιος τὸ Ἰαχίλιος καὶ νὰ καὶ χεῖρα ἐπὶ στεναγμῶν ἰλίπντες αἰμασσουσιν τὴν καρδίαν του ἐξ ἀδράνου, ὀδύνης.

Ἰδοὺ ὅτι ἐν τῷ κλαίειν μετὰ κλαίωντων δὲν εἶναι κατ' ἐμὴ ἡ ὕψιστη εἰδείξις τῆς ἀληθοῦς φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθότητος. Διότι πολλάκις τὸ δάκρυ ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ πλησίον δύναται νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ ἢ κακεντρέχει μετονομαζομένη τότε χαιρικακία, μετὰ ψυχῆς αἰλοχαρῶς μειδιώσης ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα λάβῃ τὴν εὐχριστέων νὰ τὸν οἰκτερῇ, καὶ οἰκτεῖται νὰ τῶ ὑπομνήσῃ ποσον εἶναι ἀλγεῖν καὶ ἀπέλπις ἡ δυστυχία του, καὶ χεῖ δάκρυα κροοδείλου, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα λάβῃ τὴν ἠδονὴν ν' ἀποσπάσῃ τὸ ἰδικόν του δάκρυ καὶ νὰ τὸ ἴδῃ ῥέον μετ' ἀπογνώσεως.

Ὅθεν τὸ κλαίειν μετὰ κλαίωντων, ἐνῶ εἶναι τὸ ἐμβλημα τῆς εὐγενεστερᾶς συμπαιθείας καὶ τῆς ὕψιστης εὐαισθησίας καὶ ἀβρότητος τῆς ψυχῆς, δύναται ἅμα νὰ ἦ καὶ τὸ ἐμβλημα τοῦ εἰδεχθοῦς φθόνου, ὅστις εἶναι ἡ ἀσφαλεστάτη ἐνδείξις τῆς τερατωδιστέρας κακίας, τὸ ζοφερώτατον καὶ ἀπεισιώτατον ἠθικὸν ἔγκλημα.

Διότι οὐδὲν παραλογώτερον καὶ μᾶλλον ἐκφυλον τοῦ ἐχθραῖνον τὸ φῶς, τοῦ μίσην τὸ καλὸν καὶ δυσφορεῖν ἠανάσιμος ἐπὶ τῷ θεάματι τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν μόνην παραμυθίαν εὐγενοῦς ψυχῆς ἐν ταῖς χαλεπαῖς τῆς δυστυχίας στιγμαῖς.

Τὸ χεῖρειν ἡμῶς μετὰ χαιρόντων οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπαμφοτερίζῃ οὕτω, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἐνδείξις ἀκραιφνεστάτη ἀγαθῆς, εὐγενοῦς καὶ γενναίας ψυχῆς.

Οὐδὲν ὑποπτον ἢ σατανικόν ἔλατηριον δύνα-

ταί ποτε νὰ ὑπαγορεύσῃ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ χαρᾷ τοῦ πλησίον, ἢ τις, ἢ δὲν θὰ ὑπάρχῃ, ἢ ἂν ὑπάρχῃ, ἢ ἂν ἴναι ἐξάπαντος; εἰλικρινῆς. Μία δὲ εὐτυχῆς ἐν τῷ βίῳ περιπτώσις εἶναι πολλῶ ἀλαθετέρα ἢ μία συμφορὰ ἰδικῆ ἀπὸ τῶν ἀλλῶν καὶ ψευδῶν εἰδῶν.

Ὅθεν τὸ σὺνδριαν μείδιμα τῆς ἀνοικοκυτο ἀγαθότητος; ἐπιδαψι εἰς τὰ χεῖρα τοῦ φίλου σου ἐπὶ τῇ ἀνεγγεῖα τῆς ἀπροσδοκῆτως ἐπιελθούσης σοι εὐτυχίας, ὅταν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀστρέψῃ ἡ περιλαμπρος ἐκείνη χαρῆς, ἢ ἐνδοξίας ἢ θεῖα ἀγάπην, καὶ ἀκατάσχετος χαίμαρρος χαρᾶς τὸν ἐξῴθει νὰ κινήσῃ τὰς χεῖρας ἐν παιδιῇ ἠδονῇ καὶ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν τράχηλόν σου ἀσπάρων καὶ γελῶν καὶ δακρύων, τότε ὅποια ἄλλη δύναμις εἶναι δυνατὸν νὰ τῶ ὑπαγορεύῃ τὰ κινήματα ταῦτα, αἰθόρημα ὅ ὀροῦ τοῦ καταπράκτου καὶ τῆς αἰσῆς ὅ θροῦ, ποῖα ἄλλη δύναμις εἶναι ἀκραιφνῆς στοργῆ καὶ εἰλικρινείας, εἰμὴ ἡ ἀνοικοκυτος ἀγαθότης τῆς ψυχῆς καὶ ἡ εὐγένεια καὶ τὸ ὕψος τῶν αἰσθημάτων ;

Τὸν ποιοῦτον, τὸν ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιχαίρειν ἐπὶ τῇ χαρᾷ τοῦ πλησίον, μήποτε τὸν θεωρήσῃς κακόν, καὶ ἂν ποτε τὸν ἴδῃς σφοδρῶς ὀργιζόμενον. Ἢ μήπως δὲν ὑπάρχει καὶ εὐγενῆς ὀργὴ ἀναλόγως τοῦ ἐλατηρίου αὐτῆς ; Ἐπάρχουσι στιγμαῖ, καθ' ἃς ἡ ὀργὴ εἶναι οὐχὶ ἐκρυβμένον αἶσθημα, ἀλλ' αὐτόχρομα καθήκον, ἀλλ' αὐτόχρομα εὐγενῆς καὶ γενναίας ὀργῆς.

Ὁ ὀργιζόμενος σφοδρῶς βλέπων νὰ καταστρίψῃ βανδαλικῶς ἐν καλλιτέχνημα, νὰ βασανίσῃσιν ἐν ζῶον, νὰ διαποιμπεύσῃ τὴν ὑβλήψιν μιάς κόρης ἀπροστατεύτου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ φύσις ἐπιστικὴ καὶ γενναία, χαρκατῆρ ἠνθρωπισμένος, εὐγενῆς, ὑψηλῆς, μὴ δυναμένος νὰ ὑποστῇ τὸ θέαμα τῆς ἀναθρίας καὶ βαναυσότητος, ἀλλ' αἰσθανόμενος ἐν ἑαυτῷ ἐν υπερτάτη καὶ ἀκρατήτῃ ὀργῇ τὸν ἀμείλικτον τούτων πολέμιον καὶ τὸν φυσικῶν προστάτην τῶν ἀσθενεστέρων ὄντων καὶ τῆς μεγαλῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὅστις μόλις ὁ φίλος του τῶ ἀνῆγγειεν ὅτι ἐκέρθησε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ὑλικόν ἢ ἠθικόν ἀγαθόν, παρευθῆς, ἀπροπαράσκευος πρὶν ἢ προεθάρη νὰ περιβληθῇ τὴν προσωπίδα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρίσεως, ἐσοθρῶπασε καὶ ὠ-

χρίασε και τὸ βλέμματου, τὸ πιστὸν τοῦτο κά-
ποτρων τῆς ψυχῆς, ἀπὸ ττραπὸν ἡπαισίας ὡς
βλέμμα ὄρνου. καὶ ἡ παρωξύνθη κατ' αὐτοῦ πι-
κροχόλου μὲ δυνάμεις ν' ἀπικροφθῆ, ἢ μὲ γλυ-
κυπικροῦς τριφασίας ἐδλάκτρισε τὴν χαρὰν
του καὶ ἠέλιος πὲ τῷ ἐμβύλιῳ ἀμφοβόλιας περὶ
τῆς πραγματικότητας αὐτῆς ἢ περὶ τῆς ἄτομικῆς
του αἰτίας, ἐκεῖνο, ἐξάπαντος εἶναι βδέλυγμα μο-
χθηρίας καὶ φθόνου ἔστω καὶ ἀν ἐπεχωρίσθη αὐ-
τοῦ μὲ μετὰ εἰς τὰ χεῖλα· διότι τὸ μετῆμα
ὁσάκις δὲν εἶναι τὸ παραδείσιον ἀνθος τὸ ἕλλον
εἰς χεῖλη ἀγγέλων, εἶναι ὁ τερταρίας μορφασμός, ὁ
σαρδώνιον διαστέλλων τὴν μορφήν τοῦ φρυαττοντος
Μεριστορελοῦς.

Ὁ τοιοῦτος δύναται νὰ συγκαίη μετὰ φρικα-
λέας χαρᾶς ἐπὶ τῇ αἰρήνιδι καταστροφῇ τοῦ
πλησίον, διὰ μόνην τὴν αἰμοχαρῇ ἡδονῇ τοῦ νά
τον οἰκτεῖρη, μὲ μόνην τὴν βανδαλικὴν ἀπόκαυ-
σιν τοῦ νά βλέπη συντετριμμένον τὸν βίον του
ἰσαεῖ.

Ἴδου διατὶ τὸ κλάσειν μετὰ κλαυόντων, καίτοι
δύναται νὰ ἦ ἡ μεγάλη φιλανθρωπία καὶ ἀρετῆ,
ἀλλ' οὐχὶ γαί ἡ μεγίστη, δύναται νὰ ἦ ἡ κορω-
νις τοῦ ἀνθρωπίνου ἐλεύου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνεπίδε-
κτος παραποιήσεως καὶ ἀμφιβόλου ἐλαττηρίου, καὶ
ἰδού διατὶ τὸ στόμα τῆς υπερτάτης ἀληθείας, τὸ
μελρρυτον στόμα τοῦ οὐρανίου Ἰησοῦ, εἰς τὴν
κορωνίδα ταύτην τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς ἐπέθηκε
κορωνίδα ἄλλην, ἀμιγῆ πρὸς πᾶσαν νοθεῖαν καὶ
ἀληθῶς ἀδαμάντινον, τὸ χάρειν μετὰ χαιρόντων.

ΚΟΡΩΝΙΔΑ ΠΡΕΒΕΥΑΙΩΤΟΥ.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«Ζῶμεν ἀποστρεφόμενοι τὴν ζωὴν,
καὶ οὖτοι φοβόμεθα τὸ θάνατον.»
«Βύρων.»

Ἐπὶ τὰ μάτια μου φαίνονται ἡ πλάσι θαυτομένη,
καὶ γύρω μου οἱ ἀσθῆτοι στὰ πένθημα νεμετοῦ.
Ἐγὼ μὲ στὰ στήθειά μου ἠεὺντας τὴν φωνὴν μου,
ἐρρηφῆ, μὰ ποῦθεν δὲν ἦρα τὴν καρδίαν μου.

Τὴν δύναμι τὸν ζῆταρα δὲν εἶρακα στὰ σπλάγνα,
ἀπ' τὰ ψυχρὰ τὰ χεῖλη μου ἀρρηθῆσαν ὀδύμη μὲ ἀχνα,
καὶ ἐνοῦθα ἄλο ἐνοῦθα κατ' ἄδειο τὰ μὲν μὲν . . .
χαρὰ σ' αὐτόν, καὶ τριχαρὰ πὸς μοκομῆς πεθαίνεις.

Τὴν χαρηντὴν πειθίμωσα τὸ χάρη, καὶ τὸ δέλη
σὲν ἐνοῦσα τὸ γέλιμα τοῦ θάνατον στὰ χεῖλη,
γοναίτοι καὶ ζήτησα λίγη ἰσὴν ἀκίμα
νὰ ὄθι ἀκίμα μὲ γορὰ τῆς χαρηντῆς τὸ χάρμα.

Τὸ ὀστερῆτα ἴλες καὶ χροῦσων τὸ νεκροῦσθόν μου,
ἐν ἑσπερῷ ψυθῆρα σὲν γῆ χαιρετισμό μου . . .
Ἦσατε μᾶτρο ὄντρο . . . ἐδῆσασα καὶ εἶδα
στερῆτα στὸ κερῆλι μου τὸ ἦλον μὲ τ' ἀχτίδα!

Κώστας Μ. Σαυαλίδης.
Ἐν Νικομηδείᾳ, 27 Ἰουλίου 1904.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 16)

X

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Δανιὴλ ἀ-
νεβῆ ἐπὶ τοῦ Ἀρδηττοῦ ὅπως ἴδῃ διὰ τελευταίαν
φορὰν τὴν δύνιν τοῦ ἡλίου. Ἐξῆπλωθη ἐπὶ τινος
βράχου καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις, τὸ βλέμμα ἀτα-
νῶς ἔχων προσηλωμένον εἰς τὸ κενόν. Μυρία ὄσα
σκέψεις τὸν ἐβασάνιζον. Ἐγινωσκτὸν τι ψυχικὸν ἄλ-
γος τὸν κατέλαβε. Δὲν εἶχε πλάσει ἐπαρκῶς
παρεδόθη ὄλιγον κατ' ὄλιγον ὀλόκληρος. Μήτοι
ἔμελλε νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἀνήκει εἰς ἄλλην;

«Ἐγνώριζον ἐκεῖνο τὸ ὅποσον μὲ ἐπερμένον ἐδῶ.
Διέπραξα ἀφροσύνην ἑλθών, διαβίωσιν οὕτω καθ' ἡ-
μέραν πλησιοντῆς. Τώρα τὴν ἀγαπῶ. . . »
«Ἐδῆξε τὰ χεῖλη ὅπως κατακινήσῃ οἰμωγὴν . . . »
ἀν ἤθελον ἐν τούτοις, ἀν ἤθελον ! . . .

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὄρεκα τὰ δέκα ἔτη τῆς
ζωῆς μου, τὰ ὅποια ἔδωκα ὅπως καλῶς ἐν νεα-
νικὸν λάθος; Πρέπει λοιπὸν νὰ θυσιασθῶ ἀκωνίως
εἰς αὐτὸ τὸ παλαιὸν παράπτωμα, εἰς τὴν ὀρειλὴν
ταύτην, τὴν ὁποῖαν οὐρα πανταχοῦ ὀπίσω μου;
*Α ! τὴν ἐπλήρωσα ὑπεράκριθα τὴν ὀρειλὴν μου.
Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζῆσω ὀλλ-
γον διὰ τὸν ἑαυτόν μου, νὰ κάμω ὅτι κάμουν τὸ-
σοι ἄλλοι . . .

Ἐσωτερικῆς τῆς ἐξέγερσις, τὸν διέσειε ἠγειρε τὴν
κεφαλήν, παρετήρησε τὴν φύσιν κατὰ πρότωπον
ἔτοιμος ὅπως παρεδόθη εἰς τὸν ἀσυναίσθητον ἐγωῦ-
σμόν.

Τὸ σκότος ἐπικουῦτο ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ὁ Δα-
νιὴλ ἰσαέθη: «Ὁ ἥλιος βαίνει ταχέως· ἰδού ὅτι
φθάνει εἰς τὴν Σαλαμίνα . . . Πόσον ὄρατα εἶναι
τὰ βουὰ ἐν μέσῳ τῆς χρυσοκόνεως ταύτης ! . .
Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀπλή; Δὲν
εἶναι ἀληθές ὅτι πρέπει νὰ ἦναι τις εὐτυχής, ὅτι
πρέπει ν' ἀγαπᾷ . . . νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἐκείνην, καὶ νὰ
μ' ἀγαπᾷ . . . καὶ ν' ἀπαρνηθῶμεν ὅλα τ' ἄλλα.»
Ἐπιθυμία ἄμετροι τῷ ἐπλήρουν τὴν καρδίαν
πλήρης ἐλπίδων κατέκλυον τὸν νοῦν του. Εἶτα
κατελήφθη ὑπὸ ἄλλους, ἐρ' ὅσον ἡ ἀτινοβόλια
ἠλαττοῦτο ὀλιγον κατ' ὀλιγον· ἐκ νέου ἐδίστασεν·
ἐκ νέου ἠσθάνθη ἔλον τὸ ἄχθος τῆς πραγματικό-
τητος θλίβων αὐτόν. Τὸ σκότος ὀλονὲν ἐπικουῦτο.
Ἡ Ἀκρόπολις κατέστη μία μεγάλη μελανὴ μάζα,
αἱ κυπάρσοι τοῦ Ζηππεῖου προσέλαβον πένθημον
ὄνιν, καὶ ἄπασα ἡ μελαγχολία τῆς ἀμφιλόκης
διεἰσέδυσεν εἰς τὰ ἐνδύμωχα τῆς ψυχῆς τοῦ Δανιὴλ.

Τώρα ἀπερᾶσσε νὰ ἐγκαρτηρήσῃ. Δὲν ἠθέλε νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὴν Μαρῆ. Ὁ δὲ ἦτο ἀχαριστία, ἀ-
νανδρία, καὶ δὲν θέλει νὰ ἦναι οὔτε ἀχάριστος,
οὔτε ἄνανδρος . . . Ἐκ νέου ἀποκατέστη κύριος
ἑαυτοῦ, οὐδέμῃν ὅμως ἐκ τούτου χαρὰν ἠσθάν-
ετο, οὐδὲν ἄλλο εἶχε στυγνὴν, ὀδυνῶν ἐξάντλη-
σιν. Ἀφ' ἐτέρου ἐβασάνιζε τὴν ὑπερβολικῶς ἀ-
κριβολόγον συνείδησιν του ἡ τύφλις τῶν λεχθέν-
των λόγων, τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀλικῆς
ἀνταλλαγέντων βλεμμάτων. Νὰ τὸν ἡγάπα ἐκείνη,
αὐτὸ ἦτο ἄδύνατον, ἦτο πρέλλα . . . Ὁ δὲ ἐμάντευ-
σεν ὅμως ὅτι ἡγαπᾶτο. «Ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι δὲν
εἶμαι ἐλεύθερος, τί ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ; . . .
Ἄν τὸ ἀγνοεῖ . . . εἰ νὰ κάμω; νὰ ἀπκρηθῶ τὴν
τόσον γλυκίαν φιλαν τῆς, τοὺς διαυγεις ὀφθαλ-
μοῦς τῆς, τὸν γέλιμά τῆς; Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ
σκληρὰ δι' ἐμέ . . . »

Ἄνεμος ἐρχόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης ἤρξατο
πνέων ἐλαφρῶς ὀρῶσος ἀπατλητὴ ἐπεκάθητο ἐπὶ
τῆς ἐσέτι χλιαρᾶς γῆς. Ὁ Δανιὴλ ἔρρηψεν ἔσχατον
βλέμμα ἐπὶ τῶν πετρωθῶν ὀρέων, ἐπὶ τῆς πεδιά-
δος, τῆς νεκρᾶς ὑπὸ τὸν παγερὸν οὐρανὸν καὶ διὰ
τῶν ἰδίων ὀρῶων ἐπανεκκαμψεν εἰς τὰς ἐρ-
μωφόρους καὶ εἶτα εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν

Ἄνευρισκομεν τοὺς ἥρωάς μας ἐν τῷ ἀτμο-
πλοῖῳ διασχίζοντας ἤδη τὰ πελάγη ὑπὸ μαγευ-
τικὴν εὐδίαν καὶ πλησιάζοντας πλέον εἰς τὸν λι-
μένα τῆς Μασσαλας.

Ὁ Δανιὴλ στενοχωρηθεὶς ἐπὶ τοῦ καταστρώμα-
τος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἐπιβατῶν με-
ταξὺ τῶν ὀποιῶν ἐπὶ μικρὸν δὲν διέκρινε τὴν Ἀλι-
κην, κατέβη τὴν κλίμακα πρὸς ἀνάζητησιν αὐτῆς.

Τέλος παρετήρησεν αὐτὴν ἐκ τινος παραθύρου
μόνον ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσας μέσῳ τῶν ἐξ
ἐρυθροῦ βελούδου ἀνακλιντρων. Μὲ τὴν κεφαλὴν
κεκλιμένην ἔγραπεν ἐν στάσει χαρίεσσα, καὶ τοὶ
ἐναντία εἰς ὄλους τοὺς κανόνες τῆς καλλιγραφίας.
Ἐπὶ στιγμὴν διελογίσθη ὀποῖος παράδεισος ὀά ἦτο
ἡ ζωὴ του ἐὰν ἡδύνατο νὰ τὴν διέλθῃ πλησίον
τῆς . . . Εἶτα συνρηθάνθη ὅτι δὲν εἶχε τὸ δι-
καίωμα νὰ τὴν παραφυλάττῃ οὕτω ὡς κλέπτῆς,
ὅτι ὀφείλει νὰ ἀποχωρήσῃ ἢ νὰ εἰσέλθῃ καὶ
εἰσῆλθεν.

Ἡ Ἀλικὴ ἠγειρε τὴν κεφαλὴν.
— «Α ! ἐτελείωσατε τὰς περὶ συγκριτικῆς ἀρ-
χαιολογίας ἐρεῦνας σας. Ἀκούσιος ἔφορakis ὀρ-
γῆς τὴν διέπειπε προφέρουσιν τὰς δύο ταύτας λέ-
ξεις. Ποῦ ἀφήσατε λοιπὸν τὸν Γεώργιον;»

Ὁ Δανιὴλ ἐδεῖξεν ἀόριστως τὴν ὀροφήν.
— Ὁ Γεώργιος εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, καπνίζει . . .
Παρήλθε τόσος χρόνος ἀφ' ὀτου εὐρισκόμεθα ἐ-
πάνω . . . Εἶχον στενοχωρηθῆ.

Ἐστὴ ἀκριβῶς ἐν καιρῷ ὅπως μὴ προσθήσῃ ἀξ-
νευ ὀμῶνς ἡ σκέψις του ὀμως συνεπληροῦτο μετὰ
τῆς αὐτῆς σαφηνείας σφοδρτέρα ἀκόμη καὶ τῆς
διὰ ζῶσης φωνῆς ἐκφράσεως. Ἡ Ἀλικὴ δὲν ἡδύ-
νατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου χωρὶς νὰ φανῆ
ὅτι ἐπειράχθῆ ἔκ τῆς ἀνοικείου διὰ τὸν κακὸ-
μοῖρον Γεώργιον ὀμολογίας ταύτης καὶ ἔκφυεν ἐπὶ
τοῦ χάρτου τῆς ψευδίζουσα.

— Ἐπιτρέπετε νὰ τελεώσω; . . . Εἶναι ἐπι-
στολὴ διὰ τὴν Τουλούζην, πρέπει νὰ τὴν δώσω
αὐρὸν πρῶτῃ εἰς τὸ ταχυδρομείον ἄμα ἀποβιβα-
σθῶμεν εἰς τὸν λιμῆνα.

Ἡ γραφὴ ἤρξατο τρέχουσα τάχιστα.
Ὁ Δανιὴλ ἔκαμε βήματα τῶν ἐντὸς τῆς αἰ-
θούσας, εἶτα ἔσθη ἐνώπιον τοῦ κλειδοκυμβάλου
καὶ ἐπαῖξε δύο τρεις στροφάς· σονάτας τινός· τά-
χιστα ὀμως ἐγκατέλειψε τὴν μουσικὴν καὶ ἐπα-
νῆλθε πλησίον τῆς νεανίως.

— Ὡ ! συγγνώμην, εἶπε, σὰς ἐνοχλῶ ἴσως;
— Ὅχι, ἰδέτε, ἐτελείωσα.

(Ἐπείτα συνέχεια)

Κ. Φωτιάδης

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ὕπὸ **ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΛΑΜΑΡΗ**

(*Συνέγερση και τέλος*)

Ἡ νεώτερα ἑλληνικὴ ποίηση πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μαρτζώκη ἴσως εἶχε νὰ ἀναδείξῃ ποιητὰς ἀκμάσαντας περὶ τὸν ΧΙΧ αἰῶνα, ἀλλ' ἡ ποίησις ἐκείνη ἀνήκει εἰς τὴν ῥομαντικὴν σχολὴν. Ἡ ποίησις αὕτη ἐξεληθῆσα ἐκ Γερμανίας. ἐκ τῶν δύο μεγάλων ἡλίων Goethe καὶ Schiller, διέτρεξαν ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη καὶ ἐπόμενον ἦτο ὅτι ἤθελεν ἐπιδράσει καὶ ἐπὶ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς πατριωτικῆς ποιήσεως, κατὰ τὸ λέγειν καὶ αὐτοῦ τοῦ Goethe, εἰπόντος τὰ ἐξῆς περὶ τῶν Ἱταλῶν ποιητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ ῥομαντικοὶ ποιηταὶ ἔχουσι ἐξ ἄλλου τὸ πλεονέκτημα μιᾶς παρεξηγήσεως, νὰ θεωρῆται ῥομαντικὸν πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος. Ἐπόμενον ἦτο ὅτι ὁ ῥομαντισμὸς ἐν Ἑλλάδι ἤθελε κυριαρχήσει καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως, καὶ ἴσως ἔβλαψε ποιητὰς τινας, ὅτινες ὑπὸ τὴν ἐπιρρίαν αὐτοῦ ἐγένοντο μιμηταί, μὴ δυνάμενες διὰ τοῦ ἀπολύτου ἀτομισμοῦ νὰ λάβωσιν ὡς ἀφετηρικὴν τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ταύτης, ἡ ὁποία ἐφέρει νέας ἰδέας, πλεῖστα πλεονεκτήματα, ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα, εἰς τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενες νὰ ἐμβαθύνωσιν, εἰργάσθησαν καὶ παρεσύρθησαν ἐξεληθότες ἐκ τῶν ὁρίων τῆς τέχνης.

Ὁ Μαρτζώκης εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἔθεσε βάσεις ὅλων νέας μορφῆς ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ποιήσει. Ἡ ποίησις τοῦ ἀπορρίει διὰ τὴν ἀρμονίαν, τὴν ἐκφρασίαν τῆς δυνάμεως ἐκ τῆς Ἱταλικῆς ποιήσεως ὑπάρχει ὅμως ἐν αὐτῇ τὸ γνήσιον τοῦ ἀτομισμοῦ, τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ φωταπόλον ἐπ' αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχει μίμησις, στρέβλωσις ἰδεῶν καὶ λέξεων, συμβολισμὸς, ἀλλὰ ἀπλότης εἰς τὸ ὄρος, βάθος καὶ τελεία μορφή. Περὶ τῶν προτερημάτων αὐτῶν ἐν τῇ ποιήσει, ὁ Goethe εἶπε τὰ ἐξῆς ἀπλότης ἐν τῇ ἐκφράσει ὡς νὰ ὁμιλῇ τις καὶ τελειότης εἰς τὴν μορφήν.

Ὁ Μαρτζώκης φιλοσοφεῖ ἄνευ συστήματος, εἰσχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν, πάσχει, οἰκτελεῖ, ψάλλει τὴν πραγματικότητα καὶ διατρέχει τοὺς ὀρίζον-

τας τῆς αἰσθητικῆς μέχρι τῶν ἀνωτάτων σημείων τοῦ παρόντος καὶ τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος. Ἡ συντομία μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς διέρχεται ἐκ τῶν στίχων του, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ συνεπτυγμένῳ ἀποκαλύπτουν σελίδας πόνου, παθῶν, καταστροφῆς, ἔρωτος. Ἡ ταχεία αὕτη ἐξέλιξις ἦτο ἀγνωστος εἰς τὸν ῥομαντικὸν Ἑλληνα ποιητὴν, ὅστις μὲ πληθῶραν παραβολῶν καὶ λέξεων καὶ πολλάκις μὲ ἑλλειψὶν ἰδεῶν καὶ βάθους, ἔψαλλε. Ἀτυχῶς διὰ τοὺς πολλοὺς σήμερον ἡ ποίησις ἐν Ἑλλάδι διέσχεται μιᾶν ὁδονηρὰν κατὰπτωσιν. Ὁ λεγόμενος ποιητὴς καὶ ὁ ἐξοικειωθείς εἰς τὸ τὰ γράφει στίχους, ἀναγκάζεται νὰ μιμῆται, νὰ συμβολίζῃ, νὰ συστηματοποιῇ, νομίζων ὅτι δι' αὐτῶν τῶν προσόντων δύναται μιᾶς ποιητικῆς ἐργασίας νὰ θέσῃ νέας βάσεις. Ἡ ποίησις ἄνευ τέχνης, ἄνευ τῆς δυνάσεως τῆς καρδίας, ἄνευ ψυχικῆς μορφώσεως, δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ζήσῃ διὰ τὸ μέλλον καὶ νὰ δώσῃ μιᾶν ἀφετηρίαν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τὴν πνευματικὴν. Πλεῖστοι τῶν νεαρῶν στιχογραφῶν μὴ ἔχοντες δύναμιν καὶ ἀτομισμοῦ, ἠσθάνθησαν ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Μαρτζώκη ἕνα δεσμόν, ὅστις ἀκουσίως ἐδέσμευσε τὴν σκέψιν των καὶ ἐν τῇ ποιητικῇ των σταδιοδρομίᾳ βαδίζουσιν ἐπὶ τοῦ χάρματος τῆς ποιήσεώς του, ἡ ὁποία ἐπεδλήθη εἰς αὐτοὺς χωρὶς νὰ δυνήθωσι νὰ ἀπομακρυνθῶσι. Τοῦτο φανεροῦν τὴν ἑλλειψὶν ἀληθῶς ποιητικῶν ψυχῶν εἰς τὸν αἰῶνα μας καὶ, ἂν ὀλίγοι ἐκ τῶν ῥομαντικῶν ποιητῶν παρεσύρθησαν γινόμενοι μιμηταί, ὁ ΧΙΧ αἰὼν ἔχει ἀληθεῖς ποιητὰς νὰ ἀναδείξῃ, μὲ μόρφωσιν τελειωτέραν, μὲ ἀρχαῖς ὕψιστέρας, ἄνευ συγκρίσεως, μὲ αἰσθητὰ εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ πνευματικοῦ ὀρίζοντος, ἐνῶ σήμερον ἐπικρατεῖ ἀτέλεια εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ψυχὴν, μῖσος διὰ τὸ ἀληθές, δι' ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ὑπερέχει, καὶ ἐνῶ διὰ τῆς ὑπεροχῆς του γίνεται αἰσθητὸν καὶ ἐπιβάλλεται. τὸ Γ' ὠδὴ σουτὸν, ἀπῆλπη εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς κόσμους τῆς Ἰδέας.

Ἡ ποίησις τοῦ Μαρτζώκη ἀνήκει εἰς τὸ μέλλον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι καταληπτὴ διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ δι' αὐτοὺς ἔτι τοὺς μιμητὰς του. Δι' ἐκεῖνον ὅμως ὁ ὁποῖος δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς, τοσοῦτον ἀφραπάζει, ὥστε ἡ σκέψις του, ἡ ὁποία ἐν τῇ προηγηθείσῃ μελέτῃ μου ἐνε-

τρύφησεν ἀνατέμνουσα πλεῖστας ποιήσεις του, τὴν στιγμὴν ταύτην διαβλέπει ἑτέρας καλλονὰς ὅλων ἄλλοιαις. Τὰς χορδὰς τῆς ποιητικῆς λύρας ἠδυνήθη νὰ κρούσῃ εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς τόνους. Περὶ αὐτοῦ ἐξεφράσθη εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων λογίων τῆς συγχρόνου Γαλλίας καὶ καθηγητῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν Emile Legrand, ὅτε κατὰ τὸ 1886 ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν μιᾶν μικρὰν ποιητικὴν συλλογὴν Poésie, ἰταλιστὶ γραφεῖσάν, διὰ τῶν ἐξῆς εἰλικρινῶν λόγων:

J'y admire la facilité avec laquelle vous savez faire vibrer toutes les cordes de la lyre, vous avez, à mon humble avis, excellé dans tous les tons; toutes les gammes vous sont familières; mais, je vous dirai que, si j'avais un choix à faire, je crois que je me déciderais pour les strophes mélancoliques que vous avez intitulées: *La Pace dei Morti*. Il y a dans ces vers un souffle puissant, ils sont parents de ceux de Shakespeare de Dante ou de Victor Hugo! Je vous le déclare sans flatterie.

Εἰς ἐκ τῶν ἐνθέρμων θαυμαστῶν τοῦ Μαρτζώκη ὁ E. Legrand, τῇ συμπράξει τῶν ἑλλῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ποιητῶν κατὰ τὸ 1899 ἐν πολυτελεῖ τομιδίῳ ἐξέδωκε τὰ Σονέττα του, τὰ θαυμάσια τὰῦτα διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν ποίησιν δημιουργήματα τῆς μουσῆς του. Ἐτέραν ἐκδοσὶν ἔκαμε πρὸ τριῶν χρόνων ἡ Μαράσλειος Βιβλιοθήκη, ὡς καὶ πρὸ ἑτῶν ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς μίξν Ἱταλικὴν. Διὰ τῆς νέας ταύτης μικρογραφικῆς μελέτης μου ποθῶ νὰ εἰσδύσω ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως ἐπὶ ἑτέρων ὀρίζοντων τῆς ποιησεῦς σου.

(*Ἐπειτα συνέγερση*)
Ἑλένη Λάμαρη

ἌΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΘΕΛΗΣ ΝΑΣΑΙ

* Ἄν δική μου θέλῃς νῆσαι, ὅλ' οἱ θεσμοὶ τοῦ κόσμου, θάναι τότε μαζιμένῳ εἰς τὰ πόδια σου μιστὰ· καὶ ἑλπίδα κ' εὐτυχία, κάθε δνερό σου, φῶς μου, πίσω ἀπὸ τὰ βήματά μας θῆρχονται παντοῦ πιστὰ.

* Ἄν θέλῃς νὰ γενῆς δική μου,
χρυσή μου, ἀγάπη μου, μικρή μου!

Παντοῦ γύρω μας θ' ἀνθίζουν ἀπὸ μύρια μισρωμένα,
κάθε βυζί θὰ κυλῆρῃ μὲ τραγοῦδι ἔρωτικό,
μὰς μονάχα θὰ ρωτᾶνε ὅλα τ' ἀστρα μαγευμένα
καὶ ὁ κόσμος ἔλος θάναι δνερο γιὰ μὰς γλυκό
* Ἄν θέλῃς νὰ γενῆς δική μου,
χρυσή μου, ἀγάπη μου, μικρή μου!

Καὶ αἰσθητὰ, ποῦ ἔχουν τὴν πηγὴ βαθεῖα κρυμμένη,
θὰ ποτίζουν εἰς καρδίαις μας μέσ' σὲ νύκτι καὶ γαστῆ,
σὺν ποτάμῳ, ποῦ ἡ πηγὴ τους ἔστ' ἀβυσσὸς εἶναι χωμένη
καὶ κυλῶνε στίς κοιλιάς; τὰ νερά του, δροσερά.
* Ἄν θέλῃς νὰ γενῆς δική μου,
χρυσή μου, ἀγάπη μου, μικρή μου!

* Ὅλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα μύρια, μὲ ἀτέλεστη ἀφθονία,
φέρνει ὁ Ἔρωσ' ἵσ' ὅσους νοιώθουν τὴν πνυὴ του τῇ χρυσῇ
καὶ τὴν ὁδραν ἀκόμα, ποῦ ψηλὰ ἔχει κατοικία,
εἰς τῇ γῆ ἡ μορφαὶ νὰ φέρῃ, φθάνει νὰ τὸ θέλῃς σὺ.
* Ἄν θέλῃς νὰ γενῆς δική μου
χρυσή μου, ἀγάπη μου, μικρή μου!
(Thomas Moore: «If thou'lt be mine»)

Στέφ. Μυρωμένους.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Φθινόπωρον! Οὐδέμια ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἐπινηρότης πενθιμώτερον εἰς τὴν ψυχὴν μου, οὐδέμια μὲ κατέστρεψε μεγαλοχολικώτερον, ἀλλὰ καὶ οὐδέμια ἄλλη ἠγάπησα καὶ ἐγὼ περισσότερο ταύτης. Ἀηδιάζω τὸν χειμῶνα διὰ τὰ ὑπερβολικὰ ψυχῆ του, ἀποστρέφομαι τὸ θέρος διὰ τοὺς ἐξαντλητικοὺς καύσωνάς του καὶ μισῶ τὴν ἀνοιξὶν διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ αἰθαδέες, μεθ' οὗ προσβάλλει, ὡς παιδίον ἀτιθάσον, θέλον ἵπὰ πάντα νὰ κατακτήσῃ. Καί, ἀγαπῶ ἐξαιρετικῶς τὸ φθινόπωρον διὰ τὴν ἡρεμίαν, μεθ' ἧς ἐμφανίζεται καὶ διότι ὁμοιάζει ἄνθρωπὸν πλεόν, κλίνοντα πρὸς τὸ γῆρας του, ἀρχίζοντα νὰ παραπαρῇ καὶ καταβάλλοντα ἀπελπιν ἀγῶνα, ὅπως διατηρήσῃ τὴν νεότητά του. Ἀγαπῶ τὸ φθινόπωρον, διότι οὐδέμια ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους μὲ ἐξώθησεν εἰς φιλοσοφικὰς σκέψεις, εἰς πενθιμῶν ἄλλ' ἐν ταύτῳ καὶ γλυκυτάτους ἠμεθασμούς, οὐδέμια ἄλλη μ' ἐπλησίασε περισσότερο πρὸς ἑμαυτὸν καὶ πρὸς τὸν πλάστην μου, οὐδέμια ἄλλη ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴν μου περισσοτέρας τρυφερότητος.

Ίδείτε τὰ φύλλα ὠχρὰ καὶ καὶ μεμαραμμένα,
ἀναμικὰ καὶ φθίνοντα, μετὰ ποίας ἀπεγνωσμένης
ἀντιστάσεως κατ' ἄρχάς, πολὺ εὐκολώτερον εἶτα,
ἀλλὰ πάντοτε μετὰ ὑποκόπου στεναγμοῦ, ἀπο-
σκῶνται τῶν κλάδων των καὶ φέρονται ἐπὶ τῶν
κούφων πετερίγων τῶν ἀνεμών εἰς τὸν ἄλθερον, εἰς
τὸ μηδὲν καὶ μὴ πονέησθε! Ἰδέτε τα, ἐν ᾧ μετε-
ωρίζονται ἀκόμη εἰς τὸ κενόν, ποίας ἀγωνιώδεις
προσπαθείαι, καταβῆλλουσι. νὰ διαφύγῃσι τῶν ὀ-
νύχων τῶν δειλῶν των καὶ δειλά, δειλά καὶ τρέ-
μοντα ἔτι νὰ αὐσπεριωθῶσιν εἰς ὑπὲρ τὸν ἴσον
γῶνιαν, μέχρις οὗ ὁ δῆμιός των ἀνακαλύψῃ καὶ
πάλιν, καίμῃ συγκινηθῆτε. Ἡ ἀηδὼν εἰσήγησε πρὸ
πολλοῦ πλέον καὶ αἱ χελιδόνες, τὰ εὐπαθῆ ταῦτα
πέτεινά ἀπέπτησαν διὰ θερμότερα κλίματα. Καὶ
πνέει, πνέει διηγεαῶς ὁ ἀνεμός καὶ διηγεαῶς γί-
νεται ὀρηκτικώτερος καὶ ψυχρότερος καὶ πίπτου-
σι, πίπτουσι ἕνα, ἕνα ἀκαταπαύστως τὰ ὠχρὰ,
τὰ δυστυχῆ φύλλα καὶ εὐτροβιλλίζοντα ἐν κέρει.
Τίς ποτε ἐσέφθη τί θ' ἀπογείνωσι τὰ δύσμοιρα
ταῦτα φύλλα; τίς γνωρίζει τὸ τέλος των; . . .
οὐδεὶς ἀνιμριβόλος; διότι οὐδεὶς σκέπτεται περὶ
αὐτῶν οὔτε αὐτὸς ὁ Μιλθουά, ὅστις τὰ ἐφαλλε
μὲ τοῦ, τρυφερώτερος στίχους του. Ὅσονδῆποτε
ὅμως καὶ ἂν πλανηθῶσιν, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν διά-
τηρηθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ ἀκόμη, ὁ ἀφρευκὸς θάνα-
τος τ' ἀναμένει. Θὰ ἔλθῃ ἡ κατακλιγίς τῆς αὔριου,
ἡ ὑποία θὰ τὰ σαρεύσῃ ἕλα καὶ θὰ τὰ πνίξῃ εἰς
κανένα ρυάκιον. Καὶ πνέει ἀκαταπαύστως ὁ ψυ-
χρὸς βορρᾶς καὶ πίπτουσι ἀδιακόπως τὰ φύλλα.
Μετ' ὀλίγον τὰ δένδρα γυμνὰ παντελῶς καὶ σκε-
λεθρωμένα θὰ ὑψοῦνται πεινθίμως, ὡς γιγάντιοι νε-
κροί, τοὺς ὁποίους ἐπάγασεν ἡ δηλητηριώδης πνοὴ
τοῦ θανάτου. Καὶ θὰ ἔλθῃ ὁ δευτὸς τῆς αὔριου νὰ
τὰ κλαύτῃ καὶ ἡ χιών τῆς μεθαύριου νὰ τὰ σα-
βανώσῃ καὶ ἡ ἀνεμολία νὰ τὰ κρημνίσῃ καὶ νὰ
τὰ θάψῃ, καὶ εἶτα ὁ πανθαμάτωρ χρόνος νὰ τὰ
καλύψῃ μὲ τὴν λήθην του. Βικῶν τελεία τοῦ ἀν-
θρώπου! Πνέει ὁ βορρᾶς καὶ πίπτουσι τὰ φύλλα

ἕνα, ἕνα, καὶ ἀπογυμνῶνται τὰ δένδρα, καὶ ἔ-
πασαν καὶ ἐμοῦ μίχ, μίχ αἱ ἐλπίδες μου καὶ τὰ
ὄνειρα ὅλα καὶ ἀπεγυμνώθησαν τελείως καὶ δὲν
ἀναμένω πλέον ἢ τὴν ἀγρίαν ἀνεμολία νὰ μὲ
κρημνίσῃ εἰς τὸν τάρον μου, καὶ τὸν πανθαμά-
τωρα χρόνον νὰ μὲ ἐπικαλύψῃ μὲ τὴν λήθην. Μοὶ
ἀρέσκει τὸ φθινόπωρον μὲ τὰς μελαγχολικὰς δύ-
σεις του καὶ τὰς ὠχρὰς ἀνταυγείας, διότι ἐστα-
λάζει εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀπειρον τρυφερότητα καὶ
εὐσπλαγγίαν, καὶ πρὸς οὗτὰ τὰ ἄψυχα καὶ εὐκί-
σητα ὄντα ἀκόμη, διότι μὲ ἀποκαθίρει ὅλων τῶν
ἀνθρωπίνων ἀκρίσιων καὶ τῶν ζωιδῶν ἐνοστικῶν,
ὄντινων δούλος γινεταί τι; κατὰ τὴν ἀνοιξὶν καὶ
τὸ θέρος. Μοὶ ἀρέσκει τὸ φθινόπωρον, διότι κατ'
αὐτὸ σιγῶσιν ὅλα τὰ ἄλογα πάθη τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ αἰσθάνεται οὗτος ἐκ τῶν περισσότερων ἐξιδι-
κευμένων, τελειότερον ἀνθρώπων καὶ ἐγγύτερον
τοῦ Πλάστου του. Μοὶ ἀρέσκει τὸ φθινόπωρον,
διότι ναρκοῦται τελείως τὸ σῶμα καὶ ἀναλαμ-
βάνει ὅλον τὸ κράτος τῆς ἡ ψυχῆ καὶ τὸ πνεῦμα.
Μοὶ ἀρέσκει τέλος τὸ φθινόπωρον, διότι κατ' αὐτὸ
ψυχοραγεὶ ἡ ζωὴ, πεθαίνουν τὰ ἄνθη!

Καρπενήσιον τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1904.
Τυμφοπόσιος.

ΑΓΡΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ
ΛΑΜΠΡ ΑΝΓΩΝΟΓΑΟΥ καὶ ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΑΣ ΒΕΝΑΤΟΥ

Σήμερον εἶμαι πρωῖνὸ
τῆς βέροχης λουλουδι
καὶ πρῶτος ἐχαιρέτισα
τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίνα.
ἤκουσα πρῶτος τῶν πουλιῶν
τὸ χαρῶπὸ τραγοῦδι,
κ' ἔρχομαι εὐχὴς νὰ σὰς εἰπῶ,
Λάμπρε, καὶ Διαμαντίνια

Σ' ἕνα κλωνῶρι μυρσινιάς
μυριανθισμένο εἶδα
θερμὴ φωνὴ νὰ πλέκουσε
δυὸ πλουμιστὲς τρυγόνες
μὲ πόσῃν ἀφοσίωσι,
μὲ τί χρυσῇ ἐλπίδι!
— εἶχαν καὶ τούταις... ξεῖρετε;
καὶ τούταις ἀρραβῶνες! . . .

Ἐρρηψα βλέμμα 'ς τῆς ἀκτῆς
τὸ γαλανὸ σινδόνι
καὶ κάτω 'στὸν ὀρίζοντα
ἐκεῖ . . . καρδίη ἕνα
τάσπρα του εἶδα τὰ παιδιὰ
ἀέρας νὰ φουσκῶνῃ
θαρροῦσες σὲ παράλια
πετούσες ἀνθοσπαρμένα...

Λοιπὸν κ' ἐγὼ σὰς εὐχόμεαι,
ὡσάν τὰ δυὸ τρυγόνια
ἡμέρηνοι νὰ ζήσετε
τὰ δλόχρυσά σας χρόνια
καὶ σάν τὸ λευκοφτέρουγο
καράδι, ὅπου εἶδα
νὰ ὀδηγῆτ' ὁ βίος σας
ἀπὸ χρυσῶν ἄχτιδα

Τὸ δὲ στολίδι πῶχτε
'στὸ δάκτυλο φορέσει
πάντα χρυσὸ τὸν βίον σας
αφικτὰ-σφικτὰ νὰ δέση.

Συγρ. Χριστοφίδης
28 Ἀπριλοῦ 1904

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ
(κοινωνικὴ μελέτη)

Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)
Τὰ ἀρώματα ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων, ἡ ὀσμῆραι γενι-
κευομένη, μὴ ἐξερχομένη των διαγεγραμμένων τῆς
υγιεινῆ; ὁρίων εἶνε ἔλλογος. Ἡ εὐχάριστησις τῶν
ὀρθαλμῶν καὶ τῶν ὠτων εἶνε βεβαίως ἀπολαύσεις
ὕψηλότερας καὶ εὐγενεστέρης φύσεως. Οὐχ ἦττον
δὲν πρέπει νὰ παραγκωνίσωμεν τὴν ὄσφρησιν, καὶ
νὰ τῆς ἀρνηθῶμεν νὰ συνεισφέρῃ τι εἰς τὴν εὐχα-
ρίστησιν τῆς ζωῆς μας. Φυσικῇ δυσάρεστοι
ὄσμαι ἀτελῶς ἐπιμελουμένου ἢ ἐκ δυσώδους καὶ
νοσοποιῶ ἐπαδρῶσεως προσβεβλημένου σώματος,
δὲν ἐπιμελῶς νὰ καλύπτονται διὰ τεχνητῶν
τοιούτων εὐάρεστων, καὶ διὰ τὴν ὑγίειαν μας καὶ
διὰ τὴν τοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ἐν τῷ ζητήματι
ἡμῶς τοῦτω δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνομεν τὰ ὅρια. Δὲν
νὰ ἔχωμεν ὡς κανόνα μιαν ἀλήθειαν, ἣν ὁ καθηγη-
τῆς Layel ἐξέφρασε α' Ἐάν πλειστακίς ἡ αἰσθη-
σις εὐάρεστων ὀσμῶν συνδέεται στενῶς μὲ ἔ-
ξεις καλλωπισμοῦ καὶ καθαριότητος, οὐχ ἦττον
συγκρίκει ζητοῦμεν παρὰ τῶν ἀρωμάτων αἰσθή-
σεις ἀνόμους, ἀνταποκρινομένας εἰς διαστροφὰς ἢ
ἀποπλανήσεις κατακρητιέας. Τὸ ἄρωμα δι' ἐκά-
στην γυναίκα, εἶνε καὶ ἐν χαρακτηριστικῶν καλο-
λονῆς, ἢ δὲ ἐκλογῇ αὐτῶν εἶνε ἀτομικὸν ζήτημα.
Ἐκάστη κυρία ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ ἄρωμα τῆς ἐκ-
λογῆς τῆς χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ αὐτὸ καθ' ἐκάστην.
Ἀκούσατε, ἀβραὶ μου ἀναγνώστριαί, πῶς περι-
γράφει τὰς υπερβολικὰς ἀρωματιζομένας γυναί-
κας εἰς εὐφυῆς ψυχολόγος: «Αἱ πλείστασι τῶν γυ-
ναικῶν τοῦτων εἶνε ἀνυπόφοροι ὅσον ὑπὸ ἐποψὴν
εὐωδίας, ὅσον καὶ χαρακτήρος. Τὸ πνεῦμά των
νεναρκομένων ἢ ἐξηρηθεμένων σκέπτεται πολὺ
ἢ ὀλίγον, καλῶς ἢ κακῶς, εἶνε κάλλισται, τρυ-
φερώτεραι ἢ λιαν τύραννοι καὶ κάκισται. ἢ κάλλι-
λιον ἔτι προσφέρουσι ἡμῖν τὸ μάλλον ἐλευστικὸν
δείγμα τῶν βαρομέτρων μὲ ἀποτόμους μεταβολὰς
τῆς ἀτμοσφαιρας, ἱκανὰς νὰ ἐκφοβίσωσιν τὸν γυν

μαίωτον, εὐφραϊέστερον ἢ κτηνωδέστερον τῶν ἀνθρώπων.» Ἡ χρῆσις τεγηνῶν εὐωδιῶν εἶναι περιττὴ καὶ ἀνευ λόγου, ὡσαύτως ἡ γυνὴ ἀποφῆρη φυσικῆν εὐωδιαν, ἑκατοντάκις θερμωτέραν πασῶν ἐκείνων, ἃς ἠδυνήθη νὰ ἐφεύρη ἡ νεωτέρα μυροποιία. Ἡ ἐμπορικὴ μυροπώλησις εἶνε πτωχὴ, ἔχει ὁσμάς ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐωδίας. Ἐκαστον ἄτομον, λέγει ὁ Cloquet, διαχέει περίξ αὐτοῦ ἰδιόζυσαν ὁσμῆν, καὶ εὐρίσκειται κεκαλυμμένον ὑπὸ ζωϊκῶν ὁμῶν, ἀνεύσεται ὑπὸ τῆς κυκλοφορίας ἀνεγεννωμένων. Ἀναγνώσατε τὸν ποιητὴν τοῦ Ἄσματος: τῶν ἁσμάτων διὰ νὰ λάβητε ἰδέαν τῆς ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἐνοπαροῦσης φυσικῆς εὐωδίας.

Ταύτην δὲ βεβίως ἐνόει καὶ ὁ ποιητὴς: ὁ εἰπὼν ὅτι «ἡ γυνὴ εἶνε ἄνθος καὶ ὡς ἄνθος πᾶσαι νὰ μυροβολῆ». Ἐν σύγγραμμά, πνευματώδες: καὶ λίαν εὐχάριστον, «ἡ ὑγιεινὴ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἀρώματι» τοῦ δικαστοῦ Α. Galopin τὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιῶν γηγενὸς εἰς τὰ σύμφορικὰς αὐτοῦ σελίδας.

Ζήτημα τέλος, ὅπως δύναται νὰ ἔχη πρακτικὴν ἐφαρμογὴν, εἶνε ὅτι τὰ μύκρια ἢ κυανὰ ὑφάσματα διατηροῦσι τὰ ἀρώματα περισσότερο τῶν κίτρινων ἢ ἐρυθρῶν. Τὸ λευκὸν χρῶμα εἶνε τὸ μᾶλλον ἀκατάλληλον διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἀρωμάτων. Μία τελευταία σύστασις διὰ τὰς θηλαζούσας, νὰ ἀπέχῃσι τῶν ἀρωμάτων, χωρὶς νὰ ζητῶσι τὸ διατί. Εἶνε ἀληθεὶς πρὸ πολλοῦ ἀποδειγμένη.

Παρατούντες τὴν μελέτην ἡμῶν, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις «ἡ ὑγιεινὴ δὲν ἀπαγορεύει τὴν μετρίαν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων.»
Θὰ ἔλθῃ ἰσως ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ μυροποιοὶ θὰ ἦναι οἱ καλλίτεροι τῆς ὑγιεινῆς συντελεσταί.

Μουῦσῆς Μουσειδῆς
ιατρός.

ΑΠΟ «ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ»

Φωτὶς ἴσθ' ἡ νύκτα
Sonneto

Τὸ μαῦρο ἢ νύκτα ξάπλωσε μαγνάδι,
ποῦ φωτικὸς ἀράχνης γύρω ὑφαίνουν.
Στὴν πάστρα τ' οὐρανοῦ γοργοδιαδαινῶν
μετέωρος προσευχῆς ἄπ' τὸ σκοτάδι.

Μὲ ζήλεια ἢ νύκτα ἴσθ' ἡ βαθὴ μαυράδι,
ὅπου μ' αὐτὸ τὸ νοῦ μου οἰπόθοι δένουν,
ἀνάφτει φῶτα καὶ γροικὸν νὰ βγαίνου
καὶ γιὰ ταξείδια μὲ καλοῦν κοπάδι.

Ὀνειρῶν ἦσσοι, ποῦ μὲ παρασέρνει
στὰ ὄνειρεμένα μάτια σου νὰ γύρω...
κ' ἐν ᾧ μελαγχολία φυσάει τριγύρω

Κ' ἢ νύκτα κάθε λάμψη κρυφοπέρνει,
χαρὲς σκορπᾷει τοῦ πόθου μου τὸ μύρο
κα' ὡς ἦλιος, ἢ ἠγάπη σου μοῦ θέρνει!

Δημ. Εὐαγγελίδης.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

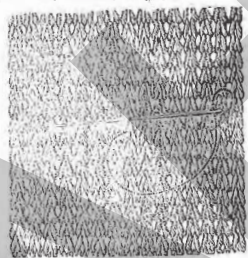
Ἐπιδιορθωτικὴ τῶν πλεκτῶν ἐνδυμάτων.

Τὰ πλεκτὰ ἐνδύματα, ὡς φανελάδας, περικιμῖδας, ἐπίμαμα καὶ τὰ τοιαῦτα, δυνάμεθα νὰ ἐπιδιορθώσωμεν ἀναπαράγουσαι ἐπιτηδείως τὸ καταστραφέν μέρος οὕτως, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται ἡ ἐπιδιορθώσις.

Εἰ: τὴν ἐργασίαν ταύτην συγγτάτα βεβαίως ἀναγκάζεται νὰ προστρέχῃ ἡ οἰκονομία, τσοῦφ μᾶλλον, καθ' ὅσον, ἐὰν καὶ ἡ ἐλαχίστη φθορὰ ἐπὶ τῶν τοιούτων πλεκτῶν ἐνδυμάτων παραμεληθῇ, δυνατὸν ἐνὸς μικροῦ ν' ἀποβῶσι ταῦτα ἄχρηστα. Διὰ τοῦτο ἀναγκαιότητι διὰ τὴν οἰκονομίαν εἶναι ὄχι μόνον ἡ γνώσις τῆς μεθόδου, δι' ἣς ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελεῖται, ἀλλὰ καὶ ἱκανὴ πρακτικὴ ἐξέσκησις ἐν αὐτῇ.

Ὅταν εἰς πλεκτὸν τι ἐνδυμα παρατηρήσωμεν λεπτυνόμενα εἰς τινὰ σημεῖα τὰ νήματα, τοῦτ' ὅπου σημαίνει τὴν προσεχῆ καταστροφὴν, εἶναι καιρὸς νὰ προλάβωμεν ταύτην δι' ἐπιδιορθώσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀρκεῖ μόνον νὰ σχηματίσωμεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν νημάτων καὶ ἄλλα

ἠμειδίαι βελονίας, αἵτινες σιγῆζουσι καὶ ἀντικαθιστῶσι

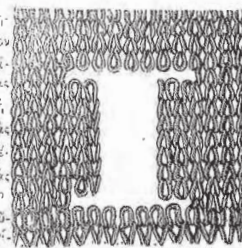

(εἰκὼν ἀρ. 1.)

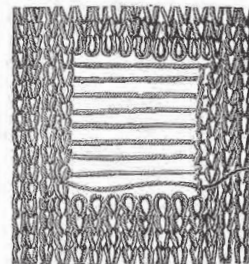
τὰς ἡδὴ ἐφαρμόσας. (εἰκὼν ἀρ. 1.) Ἐπιτελεῖται δὲ ἡ ἐργασία αὕτη ὡς εἴρη: Ἐξαγορεύου τὴν βελόνην μεταξὺ δύο ὀριζοντίων νημάτων, εἶτα σχηματίζου μετὰ βελόνην καθέστη ἐπὶ παλαιῆς τρυφῆς καὶ ἐξαγορεύου τὴν βελόνην παρὰ τὴν ἀμίσση: ἀνω ἐρω διζήτου νήμα. Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ ὀριζόμενον σημεῖον, ἐπιτρέφωμεν πάλιν πρὸς τὰ κάτω, ἐπιτελοῦντες τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἀντιστρόφως: αὕτω προχωροῦμεν ὅτε μὲν πρὸς τὰ ἄνω, ὅτε δὲ πρὸς τὰ κάτω ἐναλλάξ.

Ἐν ἡμῶν τὸ νήμα τῶ ἐνδύματος ἔχει ἐνεαλω: ἐφαρμόσας, ἀνάγκη τὸς ν' ἀμειψώμεν αὐτὰ καὶ πληρῶσωμεν διὰ νέων τῶ σχηματισθῆν κινῶν (εἰκὼν ἀρ. 2.)

Ἦ: φαίνεται ἐν τῇ εἰκότι, κόπτεται ἡλικία, ὅπου τὸ καταστραφέν μέρος εἰς σχῆμα τετραγώνου, εἰ δὲ τὰς ἡλικίας ἀφαιροῦμεν ἐν ἡ δὴ νήματα περισσώτερα, τὰς δὲ ἐκατέωθεν δύο καθέτους σειρὰς βελονῶν τὰς ὁποίας οὕτω ἀπχωρίζομεν πᾶν ἄλλοι ἀπλοῦμεν πρὸς τὰ ἔσω ἵνα γίνῃται στενευτέρη ἢ ἐδιορθώσις.

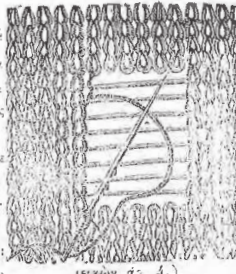
(εἰκὼν ἀριθ. 2.)

(εἰκὼν ἀρ. 3)

Μετὰ τοῦτο προσαρτίζομεν ἐπὶ τοῦ ἀντικαθιστομένου, νήματα ὀριζόντια ἰσοπέδη πρὸς τὰς ἐκλωσούσας σειρὰς τῶν βελονῶν (εἰκὼν ἀρ. 3.) καὶ ἀνωκίθω: ἐπεξεργασθέντα αὐτὰ: ἐκλωπύσωμεν μὲ βελονὰς ὁμοίας πρὸς τὰς τῆς πλεκτικῆς. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖται ἀπὸ τῆς πρὸς

τὰ ἄνω γωνίας τῆς ἀριστερῆς πλευρῆς, καὶ προχωροῦσαι πρὸς τὸ κάτω λαμβάνομεν διὰ τῆς βελόνης τὸ ἀγείρον ἀποστρέφου βελόνου νήμα. ἀλλ' οὕτως ὡστε ἡ κλωστή δὲ τῆς ὀπίσης ἐξ ἐξέμεθα νὰ γίνῃται πάντοτε πρὸς τὰ ἀριστερά τῆς βελόνης: Ἐξακολουθοῦμεν οὕτω

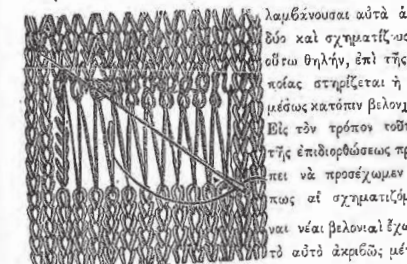
(εἰκὼν ἀρ. 4.)

μέχρι τέλους, ὅταν δὲ φθάσωμεν εἰς τὴν τελευταίαν σειρὰν, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἀντιστρόφως: ἢ ἢ, τ. ἔ. ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, φροντίζουσαι πάλιν ὅπως ἡ κλωστή εὑρίσκηται ἀριστερῆ τῆς βελόνης, ὡς καὶ πρότερον. (εἰκὼν ἀρ. 4.)

Εἶτα ἐπαναρχίζομεν πάλιν τὴν ἴδιαν ἐργασίαν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω καθεστῆ: μέχρις ὅς καλύψωμεν ἅπαντα τὰ ὀριζόντια νήματα.

Ἐνοεῖται ὅτι κατὰ τὰ ἄκρα πρέπει νὰ στερεώσωμεν καλῶς ἐκάστην σειρὰν, προχωροῦσαι κατὰ δύο ἢ τρεῖς βελονὰς βαθύτερον. Τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὡς καὶ πᾶν εἶδος ἐπιδιορθωτικῆς τῶν πλεκτῶν, ἐκτελοῦμεν πάντοτε διὰ νήματος ὀλίγου λεπτοτέρου ἢ τοῦ ἐπιδιορθωμένου ἐνδύματος.

Ἀντὶ τοῦ προεκτεθέντος τρόπου τῆς ἐπὶ ὀριζοντίων νημάτων ἐπιδιορθώσεως, ὑπάρχει καὶ ἕτερος κατὰ τὸν ὅσον σχηματίζου μετὰ βελόνην τῆς ἐργασίας διὰ νημάτων τενομένων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω μὲ διευθυνσιν ὀλίγου πλαγίαν. (εἰκὼν 5) ταῦτα δὲ καλύπτομεν μὲ βελονίας, λαμβάνουσαι αὐτὰ ἀπὸ δύο καὶ σχηματίζουσαι οὕτω θηλήν, ἐπὶ τῆς βελονίας στηρίζεται ἡ ἀμείως κατόπιν βελονία. Εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐπιδιορθώσεως πρέπει νὰ προσέχωμεν βελονίας αἰ σχηματίζουσαι νεαὶ βελοναὶ ἔχουσαι τὸ αὐτὸ ἀκρῶς: μέγιστος πρὸς ἐκείνας τῆς ὁμοίας ἀντικαθιστῶσιν.

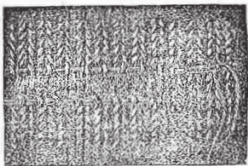

(εἰκὼν ἀριθ. 5.)

Δυνάμεθα ἐπίσης ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἐφαρμόσεν μέρος τοῦ πλεκτοῦ ὑφάσματος δι' ἄλλου καινούργιου, τὸ ὁποῖον πλέκωμεν ἰδιαιτέρως καὶ συγκολλώμεν εἶτα δι' ἄλλο

πλής επιρράφειας. (είκων ἀριθ. 6.) Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ.

(είκων ἀριθ. 6)

τον, ὅστις εἶναι εὐκολώτερος τῶν προεκτεθέντων, ἀποκό-
πομεν τὸ ἐφαρμόζον μέρος εἰς σχῆμα τετραγώνου πάντοτε
καὶ περιῶμεν εἰς βελόνην πλεκτικὴν ἄλας τὰς βελονίαις,
ἵνα μὴ κατατερέωνται. Ἐἴτα ἐφαρμόζομεν τὸ πρὸς ἐπιρ-
ραφὴν πλεχθὲν τεμάχιον τὸ ἵσιον πρέπει νὰ ἔχη ἀκριβοῦς
τὸ αὐτὸ μέγεθος πρὸς τὸ σχῆμα τισθῆ κενὸν καὶ συρράπτο-
μεν αὐτὰ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς, προσέχουσαι ὅπως
ἀντιστοιχῶσιν πάντοτε αἰ πρὸς συγκόλλησιν βελονιᾶν καὶ
λαμβάνουσαι ἀπὸ μίαν ἑκατέρωθεν.

ΑΓΑΘΑ ΤΑ ΠΡΟΒΕΒΛΙΟΥΤ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διήγημα πρωτότυπον

(Συγχεῖρα, ἔδε προηγ. ἀριθ.)

— Τὸ εἶδος καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τοῦ Κάστρου, μαστρο-
Γιώτη! ἤρωτησεν ὁ Γκουῖδος. Δὴν πιστεύω νὰ τὸ εἶδες,
γχατὶ λέγουσιν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ διπλοῖς τὸ 'δ' ἢ χτικιά-
ζει καὶ πάει καλιὰ του. . . Κατὰ συνέπειαν γίνεται ὅταν
τῆς, ἐνθ' οὗ εἶσαι βαρελλὰ.

Καὶ ἔγχεα κτυπὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς προεξεχούσης κοιλίας.

— Μὴ, μὴ γελᾶς, ἀρχοντά μου, σκανδαλισθεὶς εἶπεν ὁ
μαστρο-Γιώτης. ποῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅπως ἐξερ-
κύθη τὸν διαβολὸν καὶ πτωῶν τρεῖς εἰς τὸν κόλπον του.

Μὴ γελᾶτε τὸ πρᾶγμα εἶνε πάλυ σθερῶν.

— Πᾶ! ἔκκαμε ὁ Γκουῖδος.

'Αλλ' ἡ περὶερισμένη μορφή τοῦ ἀγαθῷ πανδοχῆος τὸ
ἐξαλλὸν ἔραυ, λέγοντος ταῦτα, ἱερῶτικως θὰ προσκάλουν
νέαν ἐκρηκτὴν γέλωτος, ἀντὶ τὸν ἐρπυλοῦσα μὴ προσβάλλωμεν
τοὺς ἐπίσημους ἐκείνου ἀνθρώπους, ὅστινες συνοφροῦνησαν
πρὸ τῆς χλεύης, μὲν' ἢς ὑπεδύχθημεν τὰς σοβαρωτάτας,
κατ' αὐτοῦς, διακονῶντες τῶν.

Ὁ Γκουῖδος θέλων νὰ μὴ διακεδῆσθῃ, ἔλαθεν ἡθὸς σο-
βαρῶν, ὑποκρίπτον ἀδύρατον ἐμπικριμένον, ἔσυρε καθίσμα πρὸ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κ. Μεταξὺ Βοσπορίτου ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΩΝ
ΤΩΝ ΦΟΥΝΙΚΩΝ. Συλλογὴ διηγημάτων μετὰ προ-
λόγου ὑπὸ Χ. Ἀννίνου.

Ὁ κάλαμος τοῦ ἐκ τῶν γλαφυρωτέρων διηγηματογράφων
μας κ. Κωνστ. Μεταξῆ, εἶναι γνωστότατος εἰς τὸ
'Ἑλλ. ἑθνος. Πάντες λοιπὸν ἐπαρξάμενος, φρονῶμεν, ὅτι
ἴδωσι τὸν νεωστὶ ἐκδοθέντα τόμον τῶν διηγημάτων αὐτοῦ
πιλοφορούμενον μετὰ τὸν παιδικὸν τίτλον 'Ἐπὶ τὴν σκιάν
τῶν φουνικῶν. Χαριεστάτα διηγήματα, ἐν εἰς τὸ εὐράν-
ταστον ἀμιλλᾶσαι πρὸς τὸ ἀρελὲς καὶ ἀβαστον τοῦ ἔθους, ἀ-
ποκνέοντα, νομίζοι τις τὴν πραγματικότητα, ὅτι τὸ ὅπὸ τὴν
σκιάν τῶν φουνικῶν ἐπιγραφόμενον ἰδιαίτερος διηγημα,
ἰσραταὶ ἡθουραταί, ὡς ὁ συναγματάρχης Κρουμιέσκος,
τὸ ἑκατομύριον Πρώτη ἑσῆς κτλ. πάντα δι' ἀρελοῦς καὶ
κομφῶ ἔθους, γεγραμμένα, ἀποτελοῦσι συγκρότημα τερπινο-
τάτων πράγματι ἀναγνωσμάτων, ὧν τὴν χάριν ἐξαιρεῖ
ἰδιαίτερος γλαφυρότατος πρῶτος τοῦ μοναχικοῦ λογογράφου
μας κ. Χ. Ἀννίνου. Προσθηθεὶς εἰς ταῦτα τὰ προ-
σόντα καὶ ἐκτάκτως καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωση, καθιστᾷ τὸ
ἔργον τοῦ κ. Μεταξῆ ἄξιον θερμῶν συγχαρητηρίων.

τοῦ πανδοχῆος, τῷ πρὸς ἑμὲ ἐν αἰγῶν καλῆς ποιότη-
τος καί

— Κάμε μου τὴν χάριν, τῷ εἶπε, νὰ καθίσῃς καὶ διη-
γήσου μας τὸ πρᾶγμα μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σῆμα. Πρέπει
νὰ μάθωσιν αὐτὲς ἡ κυρίας τί πρᾶγμα εἶνε τὸ στοιχεῖο τοῦ
Κάστρου...

— Ἄμω, τί νὰ σοῦ πῶ, ἀρχοντά μου, ἀπεκρίθη ὁ
μαστρο-Γιώτης, ὑπερηφανοῦς διὰ τὴν τιμὴν, ἣν τῷ ἔ-
καμειν ὁ νέος καὶ προθύμως δεχθεὶς τὸ τε σῆμα, ὅταν
τὸ καθίσμα, ἀλλὰ μετὰ δεισιδαιμονίας εἰς τὴν φωνὴν 'Ε-
σεῖς πῶ εἶσατε ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ εἰς τὰ περὶ διὰ γραμ-
μάτων, δὴν πιστεύετε εἰς τέτοια λογῆς πράγματα. Μὰ
τὴν μεγαλόχηρην, νὰ μὴ με λένε Γιώτη, καί' ἂν δὴν εἶσαι
τὸ στοιχεῖο, ἔτσι ποῦ λέει, μούρη με μούρη.

— Μπᾶ! . . . καὶ εἶσαι πάντα τόσο παχὺς; Ἄφω! ἡ
θέα του λιγνέει; νὰ μὴ καλὴ κόουρα γιὰ σένα. Σὲ συμ-
βουλεύω νὰ τὸ ξαναδῆς, μαστρο-Γιώτη, καὶ ὅταν γιὰ
καλὸ σου . . . δὴν θὰ φοβῆσαι τὴν ἀποπληξία.

Ὁ πανδοχῆος ἐκύτταξε τὸν Γκουῖδον κατὰματα ὅπως βε-
βαιωθῆ ὅτι δὴν κατερινωέτο αὐτὸν, μετὰ τὴν ἑσπασίαν
τοῦ ἀπλοχοῦ καὶ ἀπαιδευτοῦ, πλὴν ἡ ἄρα του νέου σο-
βαρότητος, ἡ ἀταραξία του τὸν ἔπεισε ὅτι ὡμίλει σοβαρῶς
διὸ ἀνέκραξεν ἐμφροῦς:

— Νὰ τὸ ξαναδῶ! . . . ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ! . . .
ὅπως ὀψὲ τὸ στοιχεῖο τοῦ Κάστρου λένε, πεθαίνει . . .

— Πεθαίνει; ὑπελάθει ὁ Γκουῖδος ἀρίων ἐκ τοῦ στό-
ματος νέου καπνῶν καὶ θεωρῶν τοὺς ἑλικας του μετὰ τὴν
αὐτὴν ἀδιάπτωτον σοβαρότητα, τότε θὰ εἶσαι καὶ σὺ βρυ-
κόλακας, καίμενε μαστρο-Γιώτη, ἀφοῦ τὸ εἶδες ὅταν ποῦ
με γλέπει, ἔτσι, μούρη με μούρη.

Στεφάνου Ρ. Μαγαροπούλου, ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΟΣ ΜΟΥΣΑ,
ἴησι Ἀπάνθισμα ποιημάτων θρησκευτικῶν, ἠθικῶν, λυ-
ρικῶν καὶ διδακτικῶν, ἐλεγείων, ἀφιέρωσεων καὶ ἀποστι-
χίδων, πάντων πρωτοτύπων, εἰς τόμον καλλιτεχνικῶς ἐκ-
τετυπωμένον καὶ κομψῶς δεδεμένον, καταλλήλοτατον, ὡς
ἔθρον, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους. Πᾶς συνδρομητῆς
ἀδεργετῆ, ὅτι 30 ο/επὶ τῶν εἰσπραξέων διατεθῆσονται,
ὡπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν. Συνδρομητὰ ἐγγράφοντα ἐν
τοῦ Γραφείου ἡμῶν. Ἀγγελία ἀποστέλλονται παντὶ αἰ-
τοῦνι. Δεκτὰ εἰδοποιήσεις καὶ διαφημίσεις ἑμμετροί.

ΓΑΜΟΙ

Φαίδρα καὶ εὐφρόσυνος τελετὴ συνεκέντρωσε προχθὲς
τὴν ἐπιλειχτον κοίτην τῶν Κυθωνίων, οἱ γάμοι τοῦ ἀρί-
στης ἐπιστημονικῆς φήμης ἀπολαύοντος ἱατροῦ κ. Τσώγα
μετὰ τῆς πᾶσαν ἀρετὴν συγκεντρώσης δεσποινίδος "Ὀλγας
Μαράτου, γόνου μᾶζ τῶν ἐγκριτωτάτων τοῦ τόπου οἰκο-
γενεῶν. Εἰς τὰς ἐπιδαφαιλευθείσας τῇ συμπαιθῇ ζεύγει μυ-

Μεδικαμ διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς δεηγυρεως.

— Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ βγαίνει τὸ στοιχεῖο
αὐτὸ; ἤρωτησεν ὁ καθαριστῆς ἡμῶν κύριος Α. . .

— Κάνα δυὸ μῆνες, ἀπεκρίθη εἰς ἐκ τῶν χωρικῶν προ-
σεγγίζων τὸν σκαμνίον του, ἔλκυσε εἰς τὸ θέματος, ὡπὲρ
ἦν τὸ φέρον ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὑπερθεῖς καὶ οἱ λιπο-
κὶ προσήγγισαν ἡμᾶς σύνοτες τὰ καθίσματα των, ἀπο-
τελέσαντες κύκλον, ἐκτός τοῦ ὁποῦ οἱ ὑπηρετοὶ τοῦ παν-
δοχῆου ἔκλινον νὰς προτομάς ἀπλήστως ἀκούοντας.

Ὁ χωρικὸς ἐξήκολούθησε:

— Μὰ τέτα νύκτα τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ γυὸς τοῦ κύρ Ἀ-
σπροπυργίτη τοῦ τσιφλικῶν, γυρνόντας τὰ μεσάνυκτα,
εἶδε τὸ Κάστρο νὰ φεγγυολᾷ καὶ τὸ στοιχεῖο νὰ τριγυ-
ρῆ . . . Ἡ χολὴ τοῦ παλληκαριοῦ κόπηκε καὶ αὐτὸς δὴν
μέρες τὰ ἐξήτισσε . . .

— Διαβόλε! . . . εἶπεν ὁ Γκουῖδος ἡμῶν ἀταραχῶς, τὸ
πρᾶγμα φαίνεται σοβαρώτερον παρὰ ποῦ φαίνεται. Στὸ Θεὸ
σε, προσέθηκε προσφέρων αἰγάρα τοῖς χωρικοῖς, τὸ εἶδατε
θεοί, μετὰ μάτμα σας; ἢ οὐκ εἶπατε οἱ ἄλλοι; τὸ εἶδατε
ἐμπνησῆ;

— Μὰ τὸ ψωμί αὐτὸ! εἶπεν ὁ κύρ Γιώργος ὁ τσορπα-
ρτζῆς, καὶ λαθὼν ἐκ τῆς τραπέζης ἄρτον τὸν ὤψωσε μέχρι
τοῦ μετώπου του καὶ εἶτα τὸν ἠσπάσθη. Τὸ εἶδα ἐμπνη-
σῆς καὶ μετὰ μάτμα μου. Δὴν πιστεύετε ἔσπε; οἱ γραμμα-
τικῶν, δὴν πιστεύετε τίποτε, αἰμὰ όταν θὰ τὸ ἔβητε ὅτι
πίπτε πῶ δὴν εἶμασε τριλλοὶ ἔμεις. Μὰ οὐτε τὸ διαβολὸ
σου νὰ δῆς, οὐτε τὸ σταυρὸ σου νὰ κἀνης λέγει ἡ πα-
ρομία.

Ὁ τσελεπὴ Ὀθανασῆς ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἄσπὸ τὸ Κάστρο εἶνε στοιχιωμένο, μὰ κανένας ὡς

βρας εὐχὰς ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν φίλων, προσθέτομεν καὶ
τὴν ἡμετέραν, εὐχόμενοι αὐτοῖς αἰωνίως γλαυκὸν τὸν ὡ-
ρανὸν τοῦ συζυγικοῦ των βίου καὶ αἰωνίως θαλερὰ καὶ εὐ-
ὄδη τὰ ἀντὴ τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας των.

ΑΣΗΜΑΚΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ λύπης ἀναγράφομεν τὴν θάνατον τοῦ ἐκ τῶν προ-
κρίτων Μακαρονίας Ἀσημακῆ Ἡλιοπούλου, ἐπισυμβαῖναι
τῇ 15ῃ παρελθόντος Ὀκτωβρίου συνεισὶ ἀποπληξίας. Ὁ
μακαρίτης, διακριθεὶς φέιστε ἐπὶ χρηστότητι καὶ παντοῖα
ἀρετῇ, διακεπηθὲς καὶ κοινωνικῶν θεσῶν κατέχων αὐτῆς, ὡ-
πῆρξεν ἐν τῶν σεμνοτάτων τῆς γενετῆρας αὐτοῦ, κατέ-
λιπε δὲ βαθὸ ἄλγος καὶ ἄλγιστον μῆνημα εἰς τοὺς πολυ-
πληθεῖς φίλους καὶ γυναικίους τοῦ Συλλυκούμεθα ἀπὸ καρ-
δίας τῇ ἀεισίμῳ αὐτοῦ οἰκονεμῆς, εὐχόμενοι ὅπως ἡ πε-
πθῆσις ἐπὶ τῇ μακαρία αὐτοῦ μυχῇ ἀπολαύει τῆς ἀφῆτου
εὐδαιμονίας ἀνά τὰς ἡμετέρας καὶ ὁμογενεῶν τῶν δι-
καίων σκηρῶν, ἀπὸ τελευτῆς τῆν παραμυθίαν των.

Τύπος Γ. ΓΕΜΠΡΟΥΣΑΝΟΓΛΟΥ ΕΝΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.

Καποδιστριακὸν αἰθ. 8

τῶν δὴν εἶδε τὸ στοιχεῖο. Τῶν δυὸ μῆνες πᾶνου-κάτου
τὸ στοιχεῖο βγαίνει. Ὁλοὶ οὐκροί, μεγάλοι, τὸ γλέπουνε.
'Ἐνα ἄσπρο φιντασμα. Μὰ μεγαλώνει, μὰ μικραίνει ὅταν
καρδοῖ. Ἀπ' τοὺς ἄνδρας ὅσοι τῶνδαν, ἦταν γυναῖκα, κο-
ρίτσι ὡμίμορρο, ὅταν ὅλες ἡ νεαῖδες . . . Μὰ ὅσοι γυναῖ-
κες τῶνδαν, ἦταν ἀσχηματιστῆς, γέρος, καμποιρῆς . . . καί
ἄλλες τῶνδαν ζῆφῳ, με συμπαθεῖς, γαδούρι, τράγο, ἀγῆ-
λάδα καὶ μύθουρκε . . . Μόλις ὁ κύρ Ὀθανασῆς ἔπαυσε
καὶ εἰς ὡπῆρξεν τοῦ Πανδοχῆου, με ἀνεσυρμένας χερ-
δας, σταυρῶν τοὺς γυμνοὺς καὶ μῶμῶδες βραχιόνας ὑπελάθειν:
— Ὅμοιος τὸ κοτᾶ, καὶ τὸ νῆσπαθ ἡ κορδαί του, ἀς
ἔβγη τὰ μεσάνυκτα, καὶ θὰ τὸ δῆ . . . ἐκτός ἀν ὁ ἀέρας
τὸ κάνει καὶ δὴν ἔβγη . . .

Ἡ πρόκλησις αὐτῆς πάλαιος ριβεῖσα με ἱταμότητα
διὰ τὴν χλευαστικὴν δυσπιστίαν μας, ἤγγισε τοὺς συνοδοῖς
μας, ὁ δὲ Γκουῖδος διεμνησῶν τὴν ἐπιθυμίαν ἔθων.

— Ἐπιθυμοῦσασμεν καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ ἐθελαμεν! . . .
εἶπεν. Ἄφω! ὅταν τὸ εἶδαν, μνησῶμε καὶ ἡμεῖς.

— Μπορεῖτε . . . γιατί ὄχι! . . . μετὰ τὴν αὐτὴν θρα-
σύτητα ἀπῆντησεν ὁ ὀπρητῆς καὶ με ἀδιόρατον εἰρωνείαν,
διότι κατὰ βίβος ἐπιστεῦεν ὅτι ἡμεῖς ἦτον γενναῖοι παρ'
ὅσον διετανούμεθα.

— Νὰ θὰ παρτε αὐτὸ τὸ μονοπάτι καὶ αὐτὸ δέκα λεπτὰ
θὰ βρεθῆτε στὸ Κάστρο.

'Αλλ' ὁ ἀγαθὸς μαστρο-Γιώτης, λ' ἔβας ἐμβλέψας πρὸς
τὸν ὀπρητῆν του, ὅτις παντοῦ μετὰ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ
στήθους μας ἐθεώρει με εἶχον καὶ θριαμβευτικῶν βλέμμα,
ἐτραφῆ πρὸς τοὺς νέους.

(Ἔπειτα συνέχεια)